

El Baix Penadès

Setmanari autonomista

SURT ELS DISSAPTES

Preus de subscripció

VENDRELL, trimestre.	1 ^a	Ptas
FORA, id.	1 ^a 25	»
EXTRANGER, id.	2 ^a	»

Número corrent, 10 céntims Atrassat, 20 id.

Redacció y Administració

Plaza Pi Margall, número 2.

Anuncis á preus convencionals. Remitits: 10 céntims línia

No s'admeten escrits sense firma

NO S TORNAN ELS ORIGINALS

La personalitat de Catalunya

En la sessió que dimars d'aquesta setmana va celebrar la Diputació provincial de Barcelona, s'aprovà, ab els vots de tots els diputats presents, llevat dels radicals, una proposició que queda definitivament redactada en la següent manera.

«Primer. Reiterar l'afirmació en que altres ocasions expressava de la personalitat de Catalunya, l'aspiració á un organisme que la representi sense perjudici de la subsistència de les actuals organitzacions ó de les que en el futur puguin substituirles.

Segon. Recomenar al president de la Diputació que inviti á les demés Diputacions catalanes á formular les bases d'un projecte d'organisme comú encarregat de portar á terme les obres públiques y els serveis de cultura y beneficència que als catalans interessin, projecte que deuria estar sotmés á discussió y aprovació de les Diputacions, els representants de les quals l'hagin formulat.

Tercer. Comunicar aquests acords al Govern y als representants en Corts per Catalunya.»

De tot cor ens felicitem de la aprovació de la proposició transcrita. La nostra satisfacció serà encara més grossa si, com es d'esperar, les altres tres Diputacions catalanes aproven una proposició igual ó semblant. Fent de manera que l'opinió acompanyi amb el seu entusiasme els acords, aquest poden tenir una considerable transcendència.

La selvatjada de Sant Feliu

Una volta més s'ha vessat, ben inútilment per cert, la sang humana; una volta més el canibalisme sectari dels carlins ha fet que tot Catalunya y tot Espanya s'estremessin d'horror davant la tràgica jornada de Sant Feliu de Llobregat.

Permeteu, lectors amics, un comentari més entre la multitud que n'han aparegut en tota la premsa. Sent el cronista horror, ira y fàstic, y se li enrogeixen de vergonya les galtes en presència dels recents aconeximents. Sent horror davant la tràgica magnitud dels successos; sent horror davant la sang vessada; s'arboran son cor en ira santa contra'ls criminals assassins qui, tot dientse deixebles de Jesucrist, tot mansuetut y amor, coven, en la seva ànima vil y miserable, odi y venjansa eterns; aparta am fàstic la vista d'unes gents á qui no voldria

tenir per consemblants y se li enrogeixen les galtes de vergonya al veure que, en plé segle XX y amb escàndol de tota l'Europa culta y civilisada, tenim á casa nostra, en plena Catalunya, que tantes voltes hem presentat com model en costums cíviques, partits polítics qui erigeixen la violència en suprem argument y cometien selvatjades com les de Sant Feliu que horroritzarien als mateixos rifenys...

Recorda'l cronista que en Marcell Domingo, en un article memorable, fixava magistralment els límits á que podia arribar la tolerància. Avui, en presència dels recents successos, un se pregunta fins á quin punt pot tolerar-se la existència d'un partit que constitueix un veritable anacronisme y un perill constant pera les públiques llibertats; que, ridícula y estúpida, passeja les boines per les vies céntriques de Barcelona, format militarment y provocant als homes de sentiments liberals; que, segons observava'l subtil cronista de la «Pequeña Tribuna», de *La Publicidad*, té'l cinisme d'encapsalar, el seu portaveu en la premsa, la ressenya de lo de Sant Feliu, amb el títol de «Un éxito más»; que fa estribar el *summum* de la perfecció dels seus adeptes en les aptituds guerreres, en el major coneixement de la táctica militar que demostrin...

Cert es que'l lerrouxisme té en la seva història pàgines sangnantes que no podem pas oblidar tan fàcilment els catalans: el miting de les Arenas, l'atentat d'Hostafrancs... mes el cronista qui creu haver estudiat la psicologia d'abds partits, dedueix, d'aquest estudi, que una gran part del lerrouxisme está constituida per una massa de gent de bona fé que ha arribat á la comissió de fets, sempre reprobables, per la sugestió exercida en ells pels mals pastors que'ls menen.

En cambi, ha adquirit el cronista la ferma convicció de que la gent que integra'l carlisme es en sí, substancialment, d'instints maléfics, que, sentint un odi etern á la llibertat, contra ella atenta sens reparar en medis; parlin, per nosaltres, aquesta estimada vila nostra, saquejada y incendiada, y parlin els ciutadans vendrellencs vilment fusellat, y parlin altres viles de les encontrades totes de Catalunya, xopes de sang, víctimes de les patuleies carlines. El partit carlista deixaria d'existir si no acudís á medis sangnants y violents: amb aquestes poques paraules está fet tot son procés.

S'imposa una ferma y sòlida obra d'educació popular. A nosaltres, homes de cor liberal, pertoca empèndrela. La tasca es llarga y penosa; «á Espanya tot está per fer», digué en Maez-

tu. Homes de cor y de voluntat: coratge y á la feina!

Recordém, en tant, á tots aquells qui erigeixen la tranca, el punyal y el revolver en suprema raó, als de la dreta y als de l'esquerra: als primers, que en el Decàlec qu'ells diuen obeir, y dictat per un Deu quin nom en llur lema ostenten, s'hi conté una sabia y humana màxima que preceptúa «no matar» y una altra qui diu: «Estima al próxim com á tú mateix», que'l vessament de sang humana no es grat al Senyor y que Jesucrist, llur Mestre, segons pregonen, morí perdonant als seus butxins; als segons, que corrompen el sant nom de Llibertat, que deshonren la sana Democràcia, tot virtut y austeritat; que, després de molts anys de lluites y sacrificis, hem conseguit assolir el sufragi universal, l'arma més poderosa pera assolir futures llibertats y transformar el règim existent.

N.

¡La Guerra!

Avui, amables llegidors, permeteu-me que, per una vegada tan sols, us parli de quelcom polític, jo que sempre ho refujo temerós d'esser parcial. Potser no resultarà tácitament polític aquest escrit y fins semblarà un xic retardat... Vull parlarvos de certes conviccions bèliques referent al assumpte marroquí, y ho vull fer en un imparcial sentit moral, perquè, després de l'article tan sabiament dit que'l company «Fris» us endressà fa alguns dies, qué de nou podria la meua pobra ploma dirvos d'aquesta qüestió en lo verament polític? Res sabria dirhi, puig que tots els meus més sincers aplaudiments va conquistar-se dit company ab son valent article.

Fet aquest petit comentari per descàrrec propi y necessaria justificació del meu atreviment en endinzar-me en tant delicat assumpte, vaig á obrirvos el meu cor sadollat de bons an-nels.

¡Guerra! Etimològicament ignoro lo que vol dir, pero prácticament ho sé: Vol dir, mort; sang; dos mots terriblement esgarrafosos. Vol dir, regressió; uniformitat; dos mots altament denigrants. Vol dir, dolor; miseria; dos suïcides espectres. A voltes vol dir honor; patria; dues equivocacions. Altres, diu equivocació; negoci; mots baratos! Vol dir també, odi; venjansa; dues criminalitats. Totes aquestes aplicacions tenen aquestes sis lletres que componen l'antipática paraula ¡Guerra!; paraula que moltes voltes—y en els moments actuals es una d'elles—la disfressen ab el nom de Civilisació. ¡Oh, sarcasme dels sarcasmes! Disfrés ridícul y contradictori. ¡Civilisació; extermini! Per hont lligarém aquests dos sintetisadors de dues forces tan diatralment oposades?

Nosaltres ens considerém superiors als homes de l'altra banda del Estret. Jo no voldria fer una suposició que indignés als meus volguts llegidors: hi creuen aquella gent, que diem barbre, en nostra superioritat y civilisme? Ab seguretat que no hi creuen, y

no'm sembla'l medi més a propòsit per ferlos hi creure, la pólvora y'l ferro. Deixém el ferro per fortificar als qui tinguin la sang feble; mai pels que ja la tenen prou ardenta y forta, y encara per aquells emplemlo com a reforçant de la vida, no com a exterminador de la mateixa. Devem tenir empeny en no fer el paper del gat en les mans d'aquest gran mico que's diu Europa y fer de senzills espectadors davant la gran comedia titulada «Europa-Africa»...

«Substituir la Guerra per la Pau. Les armes per la rahó y'l dret», digué'l gran apòstol y mestre de l'Espanya jove, en Pi y Margall. Aquestes paraules santes, que tots els homes que volem pertneixer a la societat civilisada hauríem de tenir grabades ab foc en nostres més fermes conviccions, vaguen esma perdudes per entre nosaltres, y si bé alguns les venerem en nostre més pregó interior, els més ni les oviren. El patriotisme fa cecs als baixos y la especulació tanca'ls ulls dels enlairats.

Anatematisemla la guerra els que portem amor als homes; els que tenim la vista feta en un noble ideal. Capacitemnos de que la sang es senyal de mort y la mort porta al «no res». Aquest «no res» tan terriblement ignorat y tan temut en la pau. El «beliquisme» no es del nostre segle y'ls que'l vivim aquest segle tenim l'inclutible deber d'anatematisar tota mena d'introduccions, per pacífiques que sien, mentres vagin acompanyades de Schneiders y Mausers; mentres que per esser tinguin de deixar restalles de sang y morts.

Vivimla la veritat d'aquests devers nostres y aixecant la nostra veu, que pot esdevenir potentosa, diguem als Regidors d'aquesta desballestada Nació que parin els peus, que'l camí està prenyat de punxentes verenosas sagetes que virulentes esperen endinzar-se en nostra anémica carn per destrossarla, fentla més feble encara.

Borremla del diccionari de les llengües civilisades aquesta funesta paraula «guerra» y substituímla per la de «humà-amor», que si bé s'hi troba no se la comprén; y a l'ensem, lluitém contra'ls pobres d'esperit, moderns, procurant inculcarlos hi l'aversió a tota bélica empresa.

Proclamem ab veu ben alta y sense cansarnos en la feina la «forsa de la rahó» contra la «rahó de la forsa».

TOTHOEU.

A l'acabar d'escriure'l precedent article, m'entero per la premsa diària de Barcelona de la gesta sangniant de Sant Feliu de Llobregat.

¡Oh, desilusió! combató la guerra y la seva estela de sang y horrors, ab aquella fé que dona en el home la defensa de lo que creu gran y profitós, y passa tot seguit per davant de mos ulls, enterbolintlos ab vermellors sangnantes, la salvatjada de dos fanatismes: el fanatisme negre agredint ab caribe coratge al fanatisme roig. Sang y morts ha contemplat el pacífic poble de Sant Feliu, y aquesta sang que s'ha vessat es sang humana, de consemblants nostres. ¿S'ha vessat en ares d'un sant Ideal? S'han perdut aquelles vides en holocauste d'un noble fi? No; s'ha fet en honra y gloria de dos homes, oblidant els uns que en la seva bandera porten el lema de Deu, d'un Deu d'amor, y'ls altres hi porten l'hermosa paraula Fraternitat.

Y aixó passa en plé segle XX y en una Nació qui forma part d'Europa!

¡Quin será el segle de la llum?

T.

El presiri del Miracle de Tarragona

¡Ab quina alegríia més intensa m'he enterat que a Tarragona s'ha comensat a enderrocar el presiri del Miracle! Molts s'ho mirarán aixó ab la més complerta indiferència; pera m'í cada cop de pic que s'hi dona, malgrat la distancia, m'aixeca una pila de recorts, de sensacions, d'angúnies...

Que petits apareixien aquells presidaris que'ns tiraven al pati del Col·legi les pilotes ab que jugavem. Desde aquell pati miravem com arrencaven la pedra pera la construcció del moll. L'Estat, per raó d'economia, va encarregar als presidaris la perllongació del port de Tarragona, pero no's va adonar fins molts anys després de que, malgrat els jornals irrisoris ab que'ls pagava, la construcció resultava molt més cara que feta per homes lliures. La manca de forses físiques y d'empenta dels presidaris; el gasto, no petit, de la seva vigilancia; l'haverse d'interrompre tot sovint els treballs per passar llista pera comprovar si algún d'ells s'havia escapat; tot feia que cada metre de moll construït resultés quatre vegades més car que portat a ter-

me per obrers lliures. Solsament que l'Estat, bon administrador (!), com sempre es, va necessitar quaranta anys pera adonarsen d'aquesta tan enorme diferencia.

Erem jovenets, y com no coneixíem els mals propis, puig tot ens somreia y tot ho veim de color de rosa, no podíem comprendre'ls mals d'altri. Desde'l pati del Col·legi contemplavem ab fruició aquella grandiosa pedrera que la immensa blavor del mar limitava. Ens alegrava sempre'l quadro pintoresc que la pedrera presentava. El cercle dels centinelles que ab baioneta calada passejaven amunt y avall; les gorres blanques y galons vermells dels cabos de vara; els vestits de color de pansa dels presidaris, uns assentats a terra, formant petits rotllons aixecant y baixant una feixuga barrina; altres arrencant pedra; uns empenyent vagonets, altres arreglant eínés, tot una humana bellugadissa en la que's distingia clarament el regueró, com formigueig, dels anants y vinents a la caseta blanca dont hi havia les comunes. El sol hi batia de plé, y al ensemps que platejava la mar que besava la pedrera, treia mil llusors d'aquelles eínés y baionetes, de ferros y cadenes, y prenien més relleu els colors llampants dels uniformes dels soldats y les gorres blanques dels cabos de vara. Un sorollós espetec no faltava cap mitjdia al esclatar les barrinades...

Alguns anys més tard, quan ja comensarem a comprendre que aquelles pedres, més que per suors, estaven regades ab llàgrimes, y que cada cop de mall aixecava mil malediccions, y aquells vestits terrosos amagaven l'infamanta cadena que desde'l tornell del peu anava a la cintura. D'aquella época cervem el recort d'un jove presidari que cada dia anava ab la conducció del ranxo. Alt, ben plantat, d'ull y cabells negres, nou l'infamant vestit elegantment portat, ab camisa planxada y botas de xarol; tot ell tenia un aire de fina distinció. Era una flor en aquell fangar de carn humana. Un dia va saberse que havia intentat escapar. Anava, per favor especial, sense cadena, y ab gran agilitat va saltar la paret que separa'l camí de l'estació de Barcelona. L'instint de l'auell que està engaviat y vol fruir de l'hermosa llibertat va vencer en ell; pero als pocs moments era agafat; y va correr la veu que al Miracle els cabos de vara l'havien mort a garrotades. No'l tornarem a veure mai més...

Més endavant, per obligacions periodístiques unes voltes; altres, per encàrrecs de l'amistat, y de vegades per deures polítics, havíem anat al presiri que ara se enderroca; sovint fins a les reixes, altres vegades per l'interior; el cor sempre encongí, respirant aquella fetor, condolentnos tant de les miseries morals com de les físiques que allí dominaven, no deixavem de mirar ab curiositat tots els reconcs d'aquella ergástula. Sabut es que l'edifici del Miracle havia sigut en temps llunyans una magnífica iglesieta dels Templaris, y que hont hi havia'l *cuerpo de guardia* eren bonics restes del circo romá. La quadra-dormitori corresponia al creuer de l'antic temple. Dues llargues rengleres de máfegues, de *petates*, com se'n diu en l'argot de les presons, tocantse casi l'una ab l'altra, hi dormien més de noucents homes. Al capsal d'aquestes máfegues, molts hi tenien penjat a la paret una fotografia, que mai vaig veure fos retrato d'home, sempre de dona, la esposa, la promesa, la mare, qui sab... Aquella atapada aglomeració humana s'ofegava, mancantli aire per respirar. Molts dematins, ants del toc de diana, ja se aixecaven demanant per favor que obrissin les portes, perque s'asfixiaven. Y no cal dir si allí s'hi desenrotllarien tots els vicis patibularis.

Se deu haver de conservar com joia arquitectónica l'edifici que corresponia a l'antic temple y també's deu de conservar, després de ben desinfectat, pera ensenyar a les generacions venideres, el lloc hont el *pater noster* Estat hi feia dormir un miler de sers humans. Conformes en que l'Estat separi de la societat als que delinquixin, pero un alt principi d'humanitat diu que a tot ser humá per criminal que sigui, se li ha de donar aire per respirar y menjar pera viure. A més, que de criminals n'hi ha de moltes gradacions; desde'l que ho es per herencia fins el que en un moment d'ofuscació fereix ó mata, hi ha molta diferencia; sens comptar el gran contingent de criminalitat que ocasiona la miseria y la falta de cultura. Ens va sorprendre'l gran nombre dels que purgaven delictes d'homicidi motivats per que anant pel poble ab altres companys de *ronda* fent cantades a les xicotes, s'havien topat ab la *ronda* dels adversaris y de la mateixa manera que ab el contacte de pols contraris se produeix la xispa eléctrica, se produeixen baralles, cops de ganivet y trets de pistola.

Eren joves de sang ardenta, no sapigueren dominar les passions y per aixó havien fet cap a presiri.

Les gestions que realisavem, ja en pró del indult, com en el cas del simpàtic obrer andalús Bergillos, condemnat a una pila d'anys per haver publicat un mal escrit article en «El Productor», de Barcelona; ja en pró del millorament de la seva situació, interesantnos pera que'l passessin a les oficines; com en el cas den Bermejo, l'obrer impressor de Madrid, que en un miting se va deixar portar per la fogositat del seu temperament y va demanar que s'arrastressin als culpables de la catástrofe del tercer Dipòsit d'aquella capital; com en el cas del bon amic l'Ignasi Clariá, l'ànima de la vaga general de Barcelona de 1902, y que per cert, se troba actualment aquí a Buenos Aires, fent de regent de l'impremta de «El Diario Español», varen esser motius perque fessim algunes coneixences entre els desgraciats presidaris. D'aquestes coneixences va neixer la campanya periodística denunciant els mals abusos que tant en el presiri del Miracle com en el de la Pedrera se cometíen. Lo poc que l'Estat donava al contractista per l'alimentació d'aquella població penal era en gran part escandalosament robat. Un dia a l'olla del ranxo s'hi va trobar un tros de corda, un altre una espadenya! Al Miracle, com hem dit, al dormitori s'hi asfixiaven; en cambi a la Pedrera sols un tros de vella estora els resguardava de l'imtemperie. Y en aquestes tristes condicions la tisis feia estragos, convertint el presiri en un foc d'infecció, no tan sols perillós pels qui l'habitaven sino també per tot Tarragona.

Perque'ls escrits dels presidaris no arribessin fins a nosaltres, se varen emplear mil medis; nosaltres, perque no's pugués molestar a ningú, deíem en el presiri que l'informació la rebíem per telegrafia sense fils! Sols una vegada un centinella va recullir de terra un sobre ab original a nosaltres dirigit, pero com estava firmat ab un convingut pseudonim a ningú se va poguer castigar. Se redoblaren les precaucions, continuarem algún temps més rebent original, fins que per fi el Director va sapiguer de cert qui eren els nostres corresponents: Joseph María Salinas (Espartaco) y Joan Tutusaus (Liberto), els qui, per cástic, al poc temps eren traslladats a altres presiris; el primer a Burgos y'l segon a Chinchilla. Per rara coincidencia, en el mateix correu que he rebut la noticia de l'enderrocament del presiri del Miracle, he rebut carta d'aquests dos ex-presidaris, dientme que havent ja complert la llurs condemna se havien trobat a Barcelona, acordant anar a Tarragona, com aixís ho feren, al objecte de saludarme, ja que si bé pobres de diners rics de gratitut, volien donarme mercés pel meu apoi en aquelles desgraciades circumstancies.

Com sempre que empeníem alguna sanítosa campanya política, ens proporcionava alguns petits disgustos, y com de costum, la perduda d'algún parroquíia en nostre establiment. Segurament creurien que'l consumirnos una tassa de café els donava dret a feros callar ó a que amparessim les seves malifetes; pero s'equivocaven; ens agradava més la xurriacada que la venda de la tassa de café.

D'aquella campanya se'n feren ressó els periódics de Madrid «El Liberal», «El País» y «El Motín»; l'escándol fou tan gros que la Direcció enviá a Tarragona l'Inspector general senyor Cadalso, qui comprová totes les denúncies, y enclogué en una gráfica frase l'impressió que li havia produït el presiri del Miracle, el que més que casal pera sers humans, digué, era un *verteadero humano*. D'aquella visita quedá acordat el seu enderrocamet.

Siguins permés, ja que s'ha realisat tan important acte, el que recordem el grá de sorra que hi havem portat, dient una vegada més que la bona llevar un dia ó altre fructifica.

La tasca, de totes maneres, no está acabada. Al enderrocamet del presiri del Miracle ha de seguir el de la Pedrera; y quan aixó's realisi y's tingui la seguritat de que a Tarragona no s'hi construirá cap més presiri, allavors pot enviarse un missatge de pésam al «Centro de Naturales de Tarragona y su Campo», quina entitat era partidaria de que's construís a Tarragona un nou presiri, tenint en compte, a l'igual que'ls marits complacents, el profit material que se'n treuria.

Un altre dia parlarem del Castell de Pilat, cedit per l'Estat a l'Ajuntament.

PERE REDON.

Buenos Aires 8 Maig de 1911.

De Teatre

A la Redacció m'han dit:—Rodamón, aquesta setmana «hay que comprimirse», perquè ns mancarà espai en el número vinent pera enquibirhi el original d'actualitat y altre que tenim en cartera.—

Comprimimnos, doncs, y limitemnos a dir que la modesta companyia que actua en el Casino Circo, en les obres representades desde la darrera crònica, ha procurat deixar content al públic que assisteix a les funcions ab bastanta assiduitat, mercès al treball laudatori dels artistes y, sobre tot, a la baratura dels preus de les localitats y entrada.

Y prou per avui, y que aquesta petita nota valgui pera donar fe de vida y com acte de presència de

RODAMON.

Ajuntament

Sessió del dia 27 del corrent. Presidencia del senyor Alcalde don Francisco Vidal y Socías.

Llegida l'acta de la anterior fou aprovada.

Ss concedeix permís a D. Bonaventura Trillas pera pendre aigua de l'estany de Comarruga per medi de tubería, en lo punt que li digui l'Ajuntament y baix la inspecció d'aquest, per lo preu de 30 pessetas anyals y ab la condició de donar banys gratis als pobres que li envii l'Ajuntament.

També es concedeix permís a D. Francisco Nin pera obrir rasa al carrer de Montserrat pera conduir aigües brutes a una claveguera particular; y a la Empresa del Gas pera obrir rasa, també al carrer Major, tots ab las condicions de costum.

Desitjant l'Ajuntament que la recaudació dels repartiments municipals la tingui una persona que resideixi continuament a n'aquesta vila, s'acorda nomenar recaudador a D. Pere Plana y Manyé.

Y no haventhi més assumptos s'aixeca la sessió.

En la sessió del dia primer del corrent, no's prengué cap acort d'interés.

CRONICA

A l'Audiencia Provincial de Tarragona hi ha tingut lloch el judici oral sobre coacció electoral, efectuada pels agents electorals del senyor Alegret en las eleccions que foren anuladas pel Tribunal Suprem.

Per orde d'aquest alt Tribunal s'incoaren vuit processos, sobresseintse tots menys el d'Aiguamúrcia (Santas Creus), en el qual foren condemnats Domingo Barril y Gayetá Cunillera, a la penya de 130 pessetas, dos anys y un dia de suspensió de tot càrreg públic y dret de sufragi y el pago de la meitat de costes. No més en el cas de que no fassin efectiva la multa sofriran un dia d'arrest per cada 5 pessetas que deixin de satisfer.

Podem ja assegurar que la eminent actriu Margarida Xirgu vindrà a nostra vila ab la companyia del Teatre Principal de Barcelona a donar una representació de *La Reina jove*.

Per avui ja n'hi ha prou ab tan satisfactoria noticia; en el próxim número donarém més pormenors.

Llegim en nostre confrare *Acció*, de Vilafranca del Penadés, en un solt que comensa així:

«Invitats pels nous arrendataris dels banys de Comarruga, hem visitat aquest important establiment que dona nom a la vèhina platja de Sant Vicens de Calders...»

El confrare pren el continent pel contingut; aquells estanyes, aquells joncars y aquella platja, fa ja algu-

nas conturias que portan el nom de *Comarruga*, per tant, es l'establiment qui ha prés el nom d'aquells llochs, no aquestos de l'establiment.

Cal donar a Deu lo que es de Deu, y al César lo que es del César.

Apropòsit de dit establiment: Ens diuen els nous arrendataris que han introduit reformes en el mateix especialment en la secció de banys de pila y dutxas, y que sollicitaran que'ls bitllets de tornada del ferrocarril, siguin vàlids pel següent dia de sa expensió, y pels que vulguin cumplir el precepte dominical, s'estan fent gestions per instalharhi una capella.

Demà diumenge l'«Orfeó Vendrellenc», realitzarà la seva anunciada excursió a la vèhina vila de Vilafranca del Penadés, sortint ab el tren que passa per nostra vila a dos quarts d'onze del matí.

En el concert que ab la cooperació de l'«Orfeó Vilafranquí» celebrarà a la tarda en el Teatre del Tivoli d'aquella vila, una y altra entitat executaran las més triadas composicions de llur repertori, y juntas l'himne «Patria Nova», ab acompanyament de l'orquestra «La Catalana», de Vilafranca, corrent el solo a càrrech del jove orfeonista vendrellech en Manelich Romeu.

Desitjem a nostres orfeonistas una felis anada, forsa aplaudiments y bona tornada, la qual verificarà ab el tren que arriba a un quart de nou del vespre.

Llegim en el *Diario* de Vilanova y Geltrú:

«Parece que va tomando algún incremento en los viñedos de nuestro término la invasión del mildew dándose el caso de aparecer dicha plaga en algunos que han sido sulfatados dos veces.»

També en nostre terme segons s'ns diu, ha aparegut en alguns vinyats.

El proper dilluns de Pasqua, la societat coral «La Lira», procurant juntar lo instructiu a lo deleitos, sortirà de bon matí en excursió d'esbarjo, en carruatges, a visitar las grans obras del pantano del pintoresch poble de Castellet, que s'està construint sobre aquella riera vorejada de tan abruptas montanyas.

S'esmorxará a l'aire lliure prop del santuari dit Lourdes, dirigintse després a Vilanova, prenent allí el tren pera anar a visitar la fàbrica de ciments, situada al peu de las montanyas de Garraf, pera lo qual tenen permís especial dels propietaris de la mateixa senyors Butzems y Fradera, concedit, malgrat el rigorisme establert, al nostre amic en Llorens Bové, exclusiu representant aquí de dita fàbrica.

Després de trescar per aquells indrets, se retornarà a Vilanova, dinant a la fonda del Carril, continuant la excursió per la carretera de Cubellas-Calafell, pera arribar a nostra vila el mateix vespre.

Els hi desitjem coralment que tinguin un dia esplèndid pera millor aprofitarse d'una sortida al camp tant curosament organizada.

Nostre estimat company l'Andreu Nin, en els exàmens de fi de curs a la Escola Normal de Barcelona, hont cursa la carrera de Mestre Superior, ha obtingut nota de sobresortint en totas las assignaturas y a més la matrícula d'honor en la Pedagogia.

Rebi l'amich Nin la nostra més coral enhorabona.

Diumenge y dilluns de Pasqua, a la sala del Tivoli, s'hi celebraran balls públics, tarda y vetlla, ab l'orquestra «La Vendrellenca».

Las obras que's posaran en escena en las funciones que'ls dos dias de Pasqua se donaran en el teatre del Casino Circo, son las següents:

Demà diumenge, tarda: *El señor Joaquín y Do-loretes*, y a la nit, *La Czarina* y *El Barbero de Sevilla*.

Dilluns, a la vetlla: *El Monaguillo*, y a la nit, *La fiesta de San Anton* y *La Comisaria*.

Avui dissapte, en funció vermou, *El pobre Valbuena*.

Secció Oficial

Caixa d'Estalvis

Imposicions verificadas en aquesta Caixa durant el diumenge

Dia 28 de Maig de 1911

52 imposicions, important. 608' Ptas.
4 reintegros. 245' »

Nota.—Se admeten giros sobre totas las plassas. Prestams, dipòsits, compra-ventas de valors y descomptes de cupons de tota mena.

Plassa Mercat.

Recaudació obtinguda en la Plassa Mercat desde el dia 27 del passat al 2 del corrent mes: 62'80 ptas.

Registre Civil.

Inscripcions verificadas en aquesta oficina.

Naiements.—Un nen fill de Sebastiá Vidal y de Francisca Urpi.

Defuncions.—Cap;

Matrimonis.—Joseph Baldrís Rovirosa ab Francisca Castellví Escudé; Joseph Gené Lluís ab Maria Boxadós Felip.

IMPREMPTA RAMON GERMANS Y NEBOT.—VENDRELL.

Forn d'obra pera arrendar

S'arrendarà el de Joseph Esvertit, situat al carrer del Duch de la Victoria, d'aquesta vila.—Per informes dirigirse al procurador Joseph Serra Bujons ó a Pau Socías (Traus).

Se ven una casa

molt apropiat per petit propietari, situada en lo carrer de Santa Agna, número 70. Se vendrà ab molt bonas condicions.—Informaran en la imprempta d'aquest periódich.

Aprenent

Se'n necessita un a la fusteria y ebanisteria de Anton Güell y fill, carrer de Sant Sebastiá (Maralla). Guanyará desguída.

Joan Sas Construcció de tuberías de ciment

pera conduccions d'aigua, gas, materias fecals y cables eléctricos

Cloacas, safretjos y alcantarillas

Dipòsits de totas cabudas, canals y canalons

Aquest material es el més resistent, aixís ho acreditan els molts treballs ab éll realisats

Contractas especials segons cabudas.

Demanintse preus y details,

Carrer de Sant Gervasi, 40. — VILANOVA Y GELTRÚ

Representant en aquesta vila: Evaristo Julivert, fàbrica de mosaichs, carrer del Dr. Robert

Estineig en Santas Creus

Casa nova, a propòsit per numerosa familia, 75 duros anuals, dona raho en Benet Marimon, propietari de la mes antiga Fonda del Monastir, dita de cala «Assumpta»

DIPOSIT DE

Carburo de Calci marca Sedó de Joseph Figueras, Xenda

Dr. Robert, número 4. — Vendrell

42 ptas. 100 kls. franch envás, gasómetro

44 » » » lámparas

Per toneladas rebaixa de preus

ANUNCIS

**No bebas más,
este vicio no es más que
nuestra ruina.**

Ahora es posible curar la pasión por las bebidas embriagadoras.

Los esclavos de la bebida pueden ser librados de este vicio, aun contra su voluntad.

Una cura inofensiva llamada Polvo Coza, ha sido inventada, es fácil de tomar, apropiada para ambos sexos y todas edades y puede ser suministrada con alimentos sólidos ó bebidas, sin conocimiento del intemperante.

MUESTRA GRATUITA. Todas aquellas personas que tengan un embriagador en la familia ó entre sus relaciones, no deben dudar en pedir la muestra gratuita de Polvo Coza. Escriba hoy COZA POWDER CO., 76 Wardour Street, Londres, Inglaterra. El Polvo Coza puede ser también obtenido en todas las farmacias y si Vd. se presenta á uno de los depósitos al pie indicados puede obtener una muestra gratuita. Si no puede Vd. presentarse, pero desea escribir para adquirir la muestra gratuita, dirijase directamente á

COZA POWDER CO. 76 Wardour Street, Londres 412

Depósitos:

EN VENDRELL
Farmacia de Manuel Trayner

Novetats pera senyora

GRAN ESTABLIMENT DE

Carles Altés

Plassa Pi y Margall, núm. 17 y 18.—Vendrell

Extensos assortits en genres

per la present

Temporada d'istiu

Especialitat en Angelines de les millors fàbriques

Sastreria de Joan Boxadós

Successor de Gil Boxadós

TEMPORADA D'ISTU

Ultimas novetats en llanas, alpacas y drils per aquesta estació

— Variat assortit de ermillas fantasia —

Preus baratissims

Crajos de llana novetat desde 30 pessetas

Esparteria y cistelleria

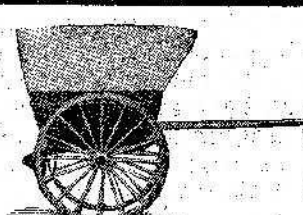
de **Joan Escolá**

Dr. Robert, núm. 2.—VENDREL

Asurtit en barrets de palla

Persianas de tota mena

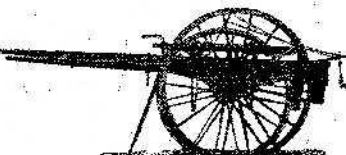
Preus sens competencia — Grans existencias

Taller de construcció de carruatjes
DE TOTES CLASSES
ANTIGA CASA «GALÁN»

EMILI FIGUERAS

Carrer de S. Sebastià, (Muralla) 38
— VENDRELL —

FABRICA DE GUANOS

Primeras materias per abonos

GUANOS ESPECIALES
pera vinyas y cereals

Anton Trillas

Carrer de Montserrat. - VENDRELL

Establiment de Novetats pera Senyora

Pau Milá Plassa Vella y Carrer Alt, 2

Se han rebut ja grans existencias de novetats pera la present temporada, tan genres de fantasia com en llanas y adornos.

Assortit en Percals, Vichys, génres blanch y altres á que's dedica la casa
PREUS MOLT REDUITS

Francisco Escofet Mañé

SASTRE

Baixada, núm. 5 pral, Vendrell

Poso en coneixement de ma distingida clientela y del públich en general, haber rebut un variat assortit en genres de alta novetat per la present temporada d'istiu.

Confecció esmeradíssima — Preus sens competencia